

نُبِّهَ لَلْأُدْبَعِ إِذِ افْتَحَ سَمَّ الْجَزْلِ زِلْا نُبُّوْرَعُوْا نَأْتَلَحَدَ : لِقِدِّهْ أَجْمُ نَع
، دِجْسَمَّ لِي فِى خُضْلَى نَوَلَصِيْ سَأَنْ لَوَ شَيْءَ عَزُجْ لِي سَلْجَ رَمُع
: دَمَّحْ أَوْ مَلْسَمُ هَوْرُ : عَدْبُ : لِقَافُ ، مَوْتِ لَصُ نَعُ هَأَنْ لَأَسَفَ

3. Мужоҳиддан ривоят қилинади:

«Урва ибн Зубайр билан бирга масжидга кирдик. Қарасак, Абдуллоҳ ибн Умар Оиша розияллоҳу анҳонинг ҳужраси олдида ўтирган экан. Одамлар бўлса жамоат бўлиб зуҳо намози ўқимоқдалар. Биз уларнинг намози ҳақида сўраган эдик, «Бидъат», деди».

Муслим ва Аҳмад ривоят қилишган.

Кўпчилик мазкур таърифга биноан, бидъатни иккига тақсимлаб қўя қоладилар ва «Бидъат икки хил: яхши ва ёмон бидъат», дейдилар.

Иккинчи йўналишдаги уламолар – имом Молик, Шотибий, Туртиший, ҳанафийлардан имом Шумунний ва Айний, шофеъийлардан Байҳақий, Ибн Ҳажар Асқалоний ва Ибн Ҳажар Ҳайсамий, ханбалийлардан Ибн Ражаб ва Ибн Таймияларнинг фикрича, бидъатнинг барчаси – ибодатдагиси ҳам, одатдагиси ҳам залолатдир.

«Руҳий тарбия» китоби асосида тайёрланди